

<C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Beletria\Junkova Lydie\Porucik a Frankenstein.pdb>

PDB Name: Poručík a Frankenstein

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Poručík a Frankenstein

Lydie Junková

"Vtípky odkoukané ze seriálů!" mávl s despektem rukou poručík Kos. "Někdo se nudí, nebo vstal zadkem nahoru. možná se chce pomstít policii. Jenom místo mejlu použije zastaralý telefon." Zálibně pohlédl na blikající monitor.

"Nekaž!" zarazil ho kapitán. "Kolikpak lidí má u nás počítač!"

"Třeba neumí poslat anonymně elektronickou poštu !" hucl poručík svou.

"Kuš!" Někdy šel kapitánovi ten iniciativní mladík opravdu na nervy. "V žádném případě to nemůžeme hodit za hlavu: jednou je tu oznámení, že se někde střílelo - Kdeže to vlastně mělo být?"

"V Nebeské ulici," odpověděl poručík Kos, vzdávaje se na čas hlubokomyslných úvah, neboť nehodlal nepřiměřeně popuzovat svého poměrně snesitelného šéfa. Vytáhl ze zásuvky mapu a chvíli ji soustředěně studoval. "Tuhle, je to úplný okraj Prahy," dodal posléze v naději, že kapitána ten zapadákov snad odradí. Politováníhodný omyl.

"V kolik že se tam střílelo?" pídil se nadřízený.

"Údajně kolem půl desáté večer, jak tvrdil ten anonym !"

"Dobrá.. Nebeskou ulici jsi objevil, tak už víš, kam pojedíš."

"Ale co v ní mám hledat, když tam naši všechno prohledali a žádnou mrtvolu - "

"V poledne mi podáš hlášení!" Tak ideální šéf to zase nebyl.

Poručík Kos to stihl ještě před obědem. "Kromě toho chlapa z telefonu," vykládal a rozbaloval si balíček s obloženými chleby, "o žádným střelení nikdo nic neví. A mrtvolu také neviděli."

Kapitán fascinovaně přihlížel, jak se poručík zakousl do humrové pochoutky a olizuje si upatlaný palec. "Dojez to nejdřív!" řekl nevrle.

"To je dobrý!" Poručík do sebe vpravil neuvěřitelné sousto, zmuchlal papír a šel si umýt ruce. "Je to strašně zarostlá parcela," huhňal s plnými ústy; kupodivu se neudávil. "Z obou stran toho pozemku stojí rodinné domky. Jeden je neobydlený, jeho majitel, nějaký doktor Moura, bydlí údajně v zahraničí. Je to taková ošuntělá barabizna, vypadá jako -"

"Nemusíš zabíhat do detailů. Co sousedi z druhé strany?"

"Nic neviděli, ani neslyšeli. Dva staříci, paní je skoro hluchá, její manžel chodí o holi. Asi v té době už spali. A jiná obydlená stavení tam nejsou! Za tím ošuntělým domem je březový hájek a ti staříci mají za sousedy asi tři polorozpadlé statky, či co to kdysi bylo. "

"A co naproti, přes ulici?"

"Zanedbaná louka plná roští a bodláků! Myslím, že tam taky roste ten - jak se jmenuje - bolševník."

"Neplet' do toho politiku!!" ušklíbl se kapitán. "A nemysli si, že tím pro tebe všechno skončilo."

To se krásně řeklo, ale co byste dělali vy, kdybyste neměli ani mrtvolu, ani svědky té střelby, nýbrž jen nějaký anonymní telefonát? Neříkejte, že byste se na to nevybodli.

Na rozdíl od vás se policie snažila: přehrával se pořád kolem dokola pásek s oním anonymním hlasem, avšak ani expert z něj nic nevydoloval. "Mluvil z mobilu ze Smíchova, poblíž nádraží," konstatoval pouze. Kapitán bedlivě studoval hlášení o pohřešovaných osobách, které zmizely za poslední dva týdny, to jest od data údajného střelení. Ani toto úsilí však k ničemu nevedlo: několik osob se, zřejmě úmyslně, ztratilo úplně jinde, dvě jiné se sice mezitím našly, leč naprosto a nehorázně živé. Pro daný případ byly tudíž všechny zcela nepoužitelné

Poručík Kos, jehož mladistvé, činorodé duši ona hloupá záležitost nakonec přece jen nedala pokoj - a možná také proto, že chtěl dokázat své schopnosti - se znovu vypravil do terénu, neboť, jak se vyjádřil, ta líná náhoda se musí vytrvale pokoušet.

Záhy zvečera se tudíž prodral hustým křovím na parcelu, na níž se údajně mělo střílet. Postupně prohledal všechna zákoutí, poškrabav si ošklivě nos, když po čtyřech usilovně prolézal téměř neprostupné houštiny. Zvolna se stmívalo, všude bylo ticho...Právě když se hodlal vztyčit, ozval se za plotem vedlejší zahrady, z té strany, kde stálo neobydlené stavení, tichý praskot. Poručík strnul ve více než nepohodlné pozici, naslouchaje, co se bude dít. Chvilku se nedělo načisto nic, jenom ho do levého lýtka chytla křeč. Potichu sykl, avšak vytrval. Takové hrdinné úsilí přineslo nakonec ovoce. Ovoce mělo podobu tmavé skrčené postavy, která cosi kutila u domovní zdi.

Chvilku ji, mačkaje si inkriminované lýtko, tiše pozoroval. Záhy však usoudil, že postava je lupič: skláněla se totiž podezřele ke sklepnímu oknu a zřejmě ho hodlala vyrazit. I zkoušel zuby a potichu se plížil k plotu. Křeč ho kupodivu pustila, když se vysoukal na podezdívku a způsobem, který měl daleko k eleganci, přešel plot. Nešikovně však dopadnuv narazil si kotník a tlumeně vyjekl. Nebyl sám: od sklepního okna se vrátila poněkud zdeformovaná ozvěna.

I stalo se, že stáli najednou proti sobě, vysoký, svalnatý poručík a jakási mrňavá figurka, připomínající strašáka do zeli.

"Zůstaňte stát!" přikázal poručík, ač se postavička vůbec nehýbala. "Ruce za hlavu!"

Strašidlo poslechlo, ale začalo se viditelně třást. "Já - já nemám zbraň!" proneslo koktavě skřehotavým hláskem, "Mám v kapse - jen baterku -"

"Nehýbejte se!" křikl nedůvěřivě poručík, očekávaje nějakou fintu. Nakonec sáhl s nechutí do kapsy ošuntělého, nevábneho kabátu. V záři baterky se přesvědčil, že opatrnosti není třeba.

"Sedněte si tuhle na lavičku!" ukázal ke zdi na nízké sedátko; nevypadalo, že se vypořádá i s jeho vahou, kupodivu se však udrželo pohromadě. "Teď mi řeknete, kdo jste a co zde pohledáváte!" přikázal.

Muž si přetřel hřbetem ruky nos. "Já - jmenuju se Antonín Čupík. A jsem nezaměstnaný."

"Kde bydlíte?"

"No - já vlastně nebydlím. Totiž - já bydlím tady!" Paže máchla dozadu, k domku.

Vzápětí se vysvětlilo, že mužík je bezdomovec, že před časem objevil toto prázdné stavení, a poněvadž na první pohled připomínalo neobydlenou barabiznu, upoutalo ho jako možný příbytek.

"Nebo jste to tady chtěl vykrást!" řekl poručík podezřívavě.

"Ale tady není co ukrást! Ty dveře ze sklepa jsou stejně zamčený. A festovní! Můžete se kouknout na svý vlastní oči, když se mnou vlezete dovnitř, pane kapitán!"

"A jak bych tam s vámi lezl? Kromě toho nejsem -"

"Ale to je jednoduchý! Tuhle, tím sklepním oknem. Totiž, ono nebylo pevně zavřený, tak to nedalo žádnou makačku!" Mužik křepce vyskočil.

"Nikam s vámi nepolezu. A stůjte!"

"Ježišmarjá, vy mě chcete sebrat, pane major? Ale proč? Já - já vám řeknu všechno, co chcete vědět!"

"Jak víte, že chci něco vědět?"

"No dyť jste policajt!"

Mělo to svoji logiku. "Už sem nikdy nelezte," rozkázal poručík přísně. "Nebo bych to musel oznámit." Netušil, že právě vydal velice neprozřetelný příkaz.

"Dověděl jsem se, co potřebujeme," hlásil druhý den po ránu kapitánovi. "Ten mrňous tvrdí, že tam chodí každý večer, že si to nepamatuje přesně, ale jednou pozdě večer, když už skoro spal, probudily ho nějaké rány. Mohlo to prý být z pistole. Pak si dokonce vzpomněl, že se to stalo v neděli. Sepsal jsem to s ním, on to podepsal. Takže s tím střelením to asi bude pravda."

"A co dál?" otázal se kapitán.

"Dál? No to zatím nevím!"

"Jakže! Vy jste ještě nezjistil, kdo střílel?"

"Vždyť tam nikde nikdo nebyl!"

"Že by přilítli ufouni a zase zmizeli?" nadhodil kapitán. "A co ten bezdomovec? Jenže ten asi nemá mobil, co?" odpověděl si sám.

Zatímco muži zákona urputně ždímalí své cvičené mozky, zhruba o půldruhého kilometru dál si muž středních let, značně obtlouklé postavy a kulaté tváře, posunul na čelo tmavé brýle a upřeně se zadíval na hubeného člověka, hrbícího se za stolem proti němu.

"Už jste se vzpamatoval?" zaskuhral hlasem, který se vůbec nehodil k těm buclatým, dobrácky vyhlížejícím tvářím.

"Ale jste si tou celou věcí vůbec jistý, doktore?" zeptal se hubeňour.

"Naprosto. Jinak bych se do toho přece nepouštěl!"

"Co když se na to přijde?" Muž si přejel řídké šedivé vlasy, které nápadně kontrastovaly s hladkou snědou kůží na hřbetech ruky. "Takovouhle věc - jsem ještě nikdy nedělal."

"No ovšem, vy jste jen střílel a mrtvolu pak někdo uklidil. Jenomže v tomto případě nemůžeme potřebovat dalšího - účastníka," zaskřehotal tlouštík. "A co je hlavní, jste na tom těle tentokrát sám zainteresovaný! Potřebujete ho! Jelikož jinak, jak sám víte, byste za pár týdnů umřel," dodal. "Jestli chcete přežít, nemáte na vybranou."

"Jenomže potom vám budu zavázaný až do smrti! A budete mě nutit, abych vám obstarával další mrtvoly pro ty vaše -experimenty!"

"Zatím nepředbíhejte, Huberte!"

"Proč mi tak říkáte? Víte dobře, že se jmenuju Karel Kána."

"Protože Hubert je patron lovců!"

"Ale - co když se na to přijde?"

"A na co? Dosud na vás nemají nejmenší podezření, že jste někoho zastřelil. A teď po sobě mrtvolu sám - uklidíte!" Zvuk, který tlouštík vydal, vzdáleně připomínal smích.. "A byt' by se něco provalilo - vaše hlava bude přece sedět na cizím těle! Hlava dá příkazy tělu. A trestní odpovědnost hlavy - to zatím neexistuje! O mně byste se z pochopitelných důvodů nezmínil."

"Vy jste horší než Frankenstein!" zahučel hubený muž. Nevšiml si přitom výrazu, který se prudce přehnal kulatým obličejem. Možná, že by byl vyskočil a vyletěl ze dveří., ječe přitom hrůzou. I tak vypadal, že k tomu má blízko.

"Operaci provedu ještě v noci," řekl doktor. "Odkládat se to nedá."

"Jak to," zablekotal hubeňour. "Říkal jste přece, že tělo zakonzervujete, aby vydrželo!"

"Zaprvé jsem nemluvil o - konzervování! To je nechutné! A za druhé - proč plýtvat časem? Beztak ho mám strašně málo, na to, jaké úkoly mě čekají! Dovedete si představit, jaký to bude poprask? Doktor Moura vypracoval metodu pro transplantaci lidské hlavy! Titulky v novinách, tiskovky, sympózia..." Karel Kána přihlížel tomu vytržení se zoufale rozpornými pocity: tenhle fanatik mi má zachránit život - moje myšlenky, představy, tužby... Dá mi zdravé tělo a naroubuje na něj moji hlavu. "Ale co když - se vám to nepovede?" zeptal se ustrašeně..

"Cože!" zasyčel doktor Moura. "Vy pochybujete o mé genialitě?" Teatrálně zvedl ruce. "Věda dosud neměla metodu, jak transplantovat hlavu tak, aby srostla s tělem! Marně se o to zatím pokoušeli!! Zato já .."

Strach se nyní proměnil v děs, ledovou hrůzu. Génus? Vždyť ten člověk je úplně šílený! Ovšem - byl jeho jedinou nadějí... Takže mu nezbývalo, než to děsivé riziko podstoupit. Pořád tu byla naděje, že přežije...

"Uklidněte se, Huberte," řekl náhle doktor Moura už obyčejným nevzrušeným hlasem. "Provedeme to zase na té parcele. Na ní už policie šmejdila, pozval jsem ji tam totiž sám!" zachichotal se. "Mobilem! Jsou si teď naprosto jisti, že tam žádná mrtvola není. Takže máme volné pole!"

"Co když se tam vrátí?"

"Nenašli přece žádné stopy! Protože tam také žádné stopy nejsou. Teď zbývá jen pozvat do mého domu našeho mladíka."

"Mladíka?" vyhrkl Karel Kána překvapeně..

"Ano. Ten člověk, který vám dodá - nebo nevědomky obětuje své tělo, je sotva třicetiletý. O pětadvacet let mladší, než vy. Budete mít před sebou dlouhý život!"

"A - kdo to vůbec je?"

"O to se nestarejte! Vám musí stačit, že je to zdravý jedinec, dobře vyvinutý - a potom -" doktor Moura rozvlnil tlusté tváře, "hlavně je dostupný!"

"Dostupný!" opakoval strnule Kána. "Ale - jak jste ho objevil?"

"Další zbytečná otázka!"

"A jak ho tam vůbec dostanete?"

"Pozvu ho na návštěvu. Je to mladík, který se zajímá o tajné vědy. Tak je pozná - jen z trochu jiné stránky. V domě bude vše připraveno. Mám tam - speciální tajnou laboratoř."

"Ale -"

"Přestaňte se konečně starat!" Doktor Moura vstal.. "A teď už běžte. Dostavíte se zítra, v sedm večer. Zajedete do garáže a zůstanete dole, ve voze. A nezapomeňte tu nepromokavou plachtu. Je dost veliká?"

.

"Říkal jste třikrát tři metry."

"Dobrá. Až vás zavolám, odnesete dotyčného na parcelu a -"

"Jak to, odnesu?"

"Bude spát. Položíte ho na plachtu, zastřelíte a potom ho přinesete zpátky do domu."

"Ale proč - by to nešlo uvnitř?"

"Z etických důvodů: je to přece pracovní lékař!" odvětil doktor důstojně. "A také - s tím střílením nechci být spojen. Vše musí proběhnout rychle, to je vám, doufám, jasné. Hned jak ho přinesete, provedu operaci..Dvoji operaci -" Doktoru Mourovi se blýskal zrak. "Tak sbohem. A držte se přesně mých pokynů."

Všechno přesně a do detailu promyšleno, řekli byste: dokonalý zločin. Jenomže v téhle oblasti - jako ostatně v žádné jiné - nic dokonalého neexistuje. Do sebe promyšlenějšího plánu se může připlést, co byste vůbec nečekali. Něco naprosto nepředvídatelného: náhoda. Náhoda - ta náladová, zlomyslná, šíleně vynalézavá babizna, která vám, když se jí zachce, nastaví nečekaně nohu. A určitě se potěšeně zašklebí, když se ocitnete na zemi...

I stalo se, že bezdomovec, který přes veškerý respekt k policii chtěl přesto zas jednou přenocovat pod

střechou, vstoupil do historie, byť jen tohoto příběhu. Všiml si, že jsou v neobydleném domě zatažené závěsy, zaslechl nějaké zvuky. Došlo mu, že se děje něco podivného. Nejdříve se chtěl vypařit, ale rozmyslel si to. Proč? Možná si tím nebyl jist ani sám. Ať tak, či onak, zavolal z nejbližší hospody policii. A kriminálka reagovala rychle.

"Je to šílenec!" prohlásil poručík o doktoru Mouroví. "Chlap, co měl toho mladíka zastřelit, všechno vyklopil. Vypadal strašně, jako když má každou minutu umřít." Potřásl nevěřičně hlavou. "Ten doktor snad není přičetný. Jako nějaký Frankenstein. Ačkoliv já vlastně ani nevím, kdo to byl!"

"Doktora Frankensteina stvořila v jednom svém románu Mary Sheleyová. Byl to lékař, co všelijak laboroval s mrtvolami," řekl kapitán.

"Románová postava? Podíváme se, co na to internet!" Poručík se hbitě uvelebil k počítači. "Vida," prohlásil za chvíli. "Není to jenom z románu: v sedmdesátých letech se pokoušel jakýsi doktor White transplantovat jedné opici novou hlavu. Snad dokonce nějakou dobu žila. A jeden nadosmrti ochrnutý milionář v tom spatřil svoji šanci: byl ochotný podstoupit operaci, při které by mu ten lékař oddělil hlavu a transplantoval ji na cizí, zdravé tělo. Jenomže tady uvádějí, že tehdy neznal nikdo metodu, jak zařídit, aby to oboje srostlo."

"Propána," řekl kapitán, "snad na to hned tak nepřijdou!"

"Proč? Co kdyby potom žil déle - třeba by prodloužili život novému Einsteinovi!"

"Anebo nějakému pomatenému, krvežíznivému diktátorovi." Kapitán se zasmušil: "Jen aby nám toho doktora Mouru nakonec neosvobodili."